

I' *A*leta

Revista dels
Bordegassos
de Vilanova

Novembre 2023
Número 9
època digital

bordegassos
de VILANOVA

Juan Luis Ruiz López
Alcalde de Vilanova i la Geltrú

ALCAL- DE

La fortalesa d'un gran equip

Acabem un 2023 de dolça ressaca, paint les emocions fortes viscudes l'any anterior, amb la celebració del mig segle dels Bordegassos i el reconeixement de la Creu de Sant Jordi. Va ser una commemoració esplèndida, sentida, i enguany hem continuat fent camí tota la família groc terrosa: reforçats, motivats i esperonats per continuar millorant en la nostra gran passió, que és fer castells. Posem punt final a una temporada en què la colla ha actuat a algunes de les principals places del país, i ha demostrat la seva veterania i fortalesa com a col·lectiu. Sou un gran equip i aquesta és la vostra força.

L'univers casteller continua assolint noves fites, aplegant afició generació rere generació i emocionant grans i petits a les places de Catalunya. Enguany, cal subratllar, finalment, la inauguració del Museu Casteller de Valls, un equipament molt esperat i que contribueix a la difusió del món casteller. Ens plau veure-hi la Diada de les Neus de Vila-

“...enguany hem continuat fent camí tota la família groc terrosa: reforçats, motivats i esperonats per continuar millorant en la nostra gran passió, que és fer castells.”

nova i la Geltrú com una de les dates de referència del calendari. N'estem ben orgullosos, i la ciutat ha gaudit un any més aquesta gran diada estiuenca de Festa Major gràcies a vosaltres.

Em satisfà signar aquestes ratlles, per primer cop com a alcalde de Vilanova i la Geltrú, per dirigir-vos un missatge de felicitació i d'encoratjament. Pels castells, naturalment, per ser presents arreu del

territori i per la vostra implicació amb la nostra ciutat, contribuint a animar jornades festives i ampliant la comunitat castellera. Per la vostra capacitat de superació i perseverança per mantenir els Bordegassos entre les colles punteres del país.

Però també, molt especialment, us vull agrair tot allò que va més enllà, la vostra solidaritat amb causes de tota mena i el vostre compromís social en múltiples iniciatives. Aquest tarannà, que és intrínsec a la colla des dels seus orígens, us fa grans als ulls de la gent vilanovina i us fa ser una entitat única i especial en l'ecosistema cultural de Vilanova i la Geltrú. Que continuï així, i que cada temporada pugueu construir una pinya més consistent i plural.

Aprofito, a més, per felicitar la tenacitat de tirar endavant aquest butlletí. L'Aleta dels Bordegassos, apareguda als anys 80, ha anat resistint i evolucionant, amb la dificultat que suposa per a una associació mantenir una publicació amb periodicitat. Actualment, aquesta revista aporta un valuós arxiu històric i un reguitzell de continguts interessants relacionats amb els castells, però també representa el batec quotidià de la colla, on ha quedat plasmada la idiosincràsia de l'entitat.

Per molts anys més! Sempre amunt, Bordegassos!

“ ...us vull agrair tot allò que va més enllà, la vostra solidaritat amb causes de tota mena i el vostre compromís social en múltiples iniciatives. ”

Miren Diodati Cobos
Presidenta dels Bordegassos de Vilanova

PRESI- DENTA

SOBRE LA RESILIÈNCIA

M'agradaria compartir amb vosaltres una qualitat que considero essencial a la vida i als castells: la resiliència. Davant dels reptes que ens enfrontem a cada pas, és aquesta habilitat per aixecar-se, persistir davant l'adversitat, la que es converteix en la nostra aliada més valuosa.

La resiliència no es tracta només de resistir, sinó d'adaptar-se, aprendre i créixer a través de les dificultats. És l'art de transformar les tempestes en oportunitats, les caigudes en impulsos per aixecar-nos encara més forts. Després d'aquesta temporada crec que puc afirmar, que som una colla molt resilient, i això és una cosa de la qual podem estar molt orgullosos, res no ens pot parar. Som *d'anar-hi, anar-hi i anar-hi*.

“ En cada pinya, en cada carregada, en cada intent, ens mostrem compromesos amb la nostra tradició i amb el nostre creixement personal i col·lectiu. ”

En cada pinya, en cada carregada, en cada intent, ens mostrem compromesos amb la nostra tradició i amb el nostre creixement personal i col·lectiu. Les caigudes ens ensenyen a ser humils i a aprendre de cada error. Cada èxit ens recorda la importància de la perseverança i la confiança en els nostres companys i companyes.

Vull expressar la meva profunda gratitud per la dedicació i l'esforç de cadascun de vosaltres al llarg de tota la temporada. Ser-hi quan les coses no van com es voldrien desmostra l'amor i el compromís per la colla.

En l'àmbit personal, vull agrair a totes les persones que m'han ajudat al llarg de la temporada, en especial al Jordi Ibáñez, al Miquel Àngel Arnal i al Jaume Pujol, no sé si ho hagués pogut fer sense vosaltres. També vull agrair a la Junta i a l'Anna, la millor companya que hagués pogut demanar.

Mirem endavant amb emoció i determinació. Que aquesta pròxima temporada ens trobi més units, més forts i més decidits que mai. Que els castells que aixequem siguin símbols duradors de la nostra força com a colla! Visca els Bordegassos!

“ Que aquesta pròxima temporada ens trobi més units, més forts i més decidits que mai. Que els castells que aixequem siguin símbols duradors de la nostra força com a colla! ”

CAP DE COLLA

Anna López Brull

Cap de Colla dels Bordegassos de Vilanova

ANAR-HI, SEMPRE, FINS AL FINAL

Escriure a l'aleta suposa que el final de temporada s'apropa, i amb ell, la valoració i reflexió sobre el que hem viscut aquesta temporada.

Ha estat una temporada difícil i complexa, però també d'alegries, de picar molta pedra, de canviar maneres de fer i d'assaig. De noves estrenes, de frustracions, però també d'il·lusions, de creure i d'anar-hi.

Cada assaig i cada actuació d'aquesta temporada, han estat una oportunitat per aprendre, per créixer i per demostrar-nos a nosaltres mateixos que creure en allò que estem fent és imprescindible per assolir els nostres objectius.

Ha sigut una temporada de molta feina al pati.

“ Ha estat una temporada difícil i complexa, però també d'alegries, de picar molta pedra, de canviar maneres de fer i d'assaig. De noves estrenes, de frustracions, però també d'il·lusions, de creure i d'anar-hi. ”

D'estrenes i renovació en totes les posicions de pinya canalla i tronc. Ha sigut una temporada de sembrar llavors, de posar fonaments, d'imaginar i il·lusionar-nos amb castells i amb la feina feta a l'as-

saig. Hem tornat a veure proves al pati que ara feia gairebé quatre anys que no vèiem i ben segur que aviat les veurem convertides en castells descarregats a plaça. Hem superat reptes que la temporada ens ha anat posant pel camí en els quals ens hem aixecat amb més ganes, més orgull i més forts.

Ha sigut una temporada on cada castell que hem dut a terme a plaça en el qual no s'ha vist la feina feta al pati representa un aprenentatge i un repte per la temporada vinent. Ha sigut una temporada de creixement col·lectiu on les il·lusions han coexistit amb els reptes i sovint amb les frustracions. Ningú ens va dir que seria fàcil, ni ràpid, però la determinació i les ganes que ha demostrat la colla en els moments difícils aquest any són només l'espurna del que vindrà si persistim.

Perquè ser dels Bordegassos és entendre que no ens rendim davant les pedres que ens trobem en el camí. Perquè ser dels Bordegassos és entendre que cada vegada que ens posem la camisa representem una història, una manera de fer i un sentir. Perquè som la colla dels castells per nassos, la de l'anar-hi i la de tornar-hi 23 vegades si fa falta, la de l'orgull bordegàs. Ser dels Bordegassos és entendre que compartim espai i activitat amb moltes perso-

saig. Hem tornat a veure proves al pati que ara feia gairebé quatre anys que no vèiem i ben segur que aviat les veurem convertides en castells descarregats a plaça. Hem superat reptes que la temporada ens ha anat posant pel camí en els quals ens hem aixecat amb més ganes, més orgull i més forts.

“ ...ser dels Bordegassos és entendre que cada vegada que ens posem la camisa representem una història, una manera de fer i un sentir. ”

Ha sigut una temporada on cada castell que hem dut a terme a plaça en el qual no s'ha vist la feina feta al pati representa un aprenentatge i un repte per la temporada vinent. Ha sigut una temporada de creixement col·lectiu on les il·lusions han coexistit amb els reptes i sovint amb les frustracions. Ningú ens va dir que seria fàcil, ni ràpid, però la determinació i les ganes que ha demostrat la colla en els moments difícils aquest any són només l'espurna del que vindrà si persistim.

nes diferents i que igual que tu, sacrificuen moltes coses per formar part d'una colla històrica com és la nostra. Ser dels Bordegassos és entendre que vinguis poc o molt, quan et poses la camisa estàs lluitant per conservar i donar forma als objectius i essència d'una idea que va sorgir ara fa cinquanta-un anys.

Per acabar, gràcies a totes les persones que heu format part de la colla aquesta temporada. A les que veniu a tot, a les que veniu poc, sou imprescindibles. A la canalla, per superar-vos cada dia i ensenyar-nos tant. Sou el nostre gran orgull. A l'equip tècnic, per la feina, la dedicació i per les ganes. A la Junta, a la Miren.

“ Per acabar, gràcies a totes les persones que heu format part de la colla aquesta temporada. A les que veniu a tot, a les que veniu poc, sou imprescindibles ”

LA CANALLA

Joan López García
Cap de canalla dels Bordegassos de Vilanova

Aquesta nit tenim un assaig important. Volem fer proves de quatre de vuit i torre de set per poder-los portar a la diada de l'Esperidió, a Tarragona. No sé com anirà; mai no se sap quan s'afronten nous reptes.

Un dia, fent una xerrada al local, un casteller em va fer un comentari que sempre tinc al cap: la colla ha d'anar al ritme de la canalla i no al revés. Si la canalla estira, la colla avança.

“...la colla ha d'anar al ritme de la canalla i no al revés. Si la canalla estira, la colla avança.”

Aquesta temporada la canalla s'ha aixecat moltes vegades. El Vendrell, Sant Cugat, Esparreguera, Vilafranca i la diada Albert Salvany són actuacions en què hem tingut algun ensurt, però han sigut

valents i no han fallat a la colla. Hem pogut sortir de plaça amb tres castells. Des de l'equip de canalla pensem que això ha estat molt positiu per a la colla. I també perquè la canalla pugui afrontar nous reptes.

Quan un nen o nena entra a una colla de castells per primera vegada no és el mateix que la colla sigui de set o de vuit. El repte és molt diferent. Si va a una colla de vuit, sap que algun dia li tocarà pujar a un d'aquests castells. Si va a una colla que està fent castells de set, el pas al castell de vuit serà més gran.

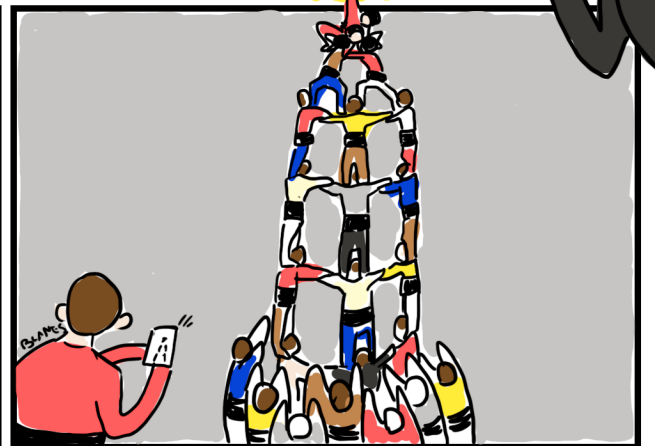
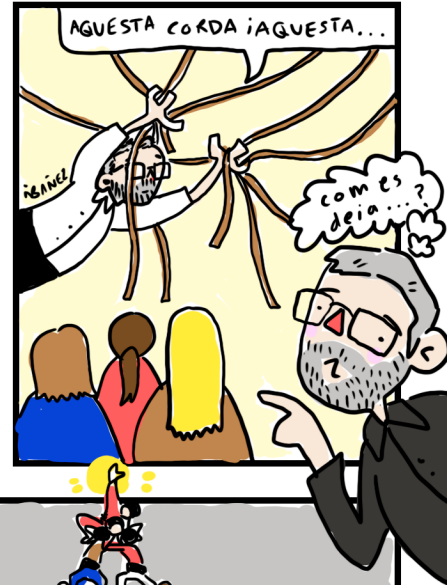
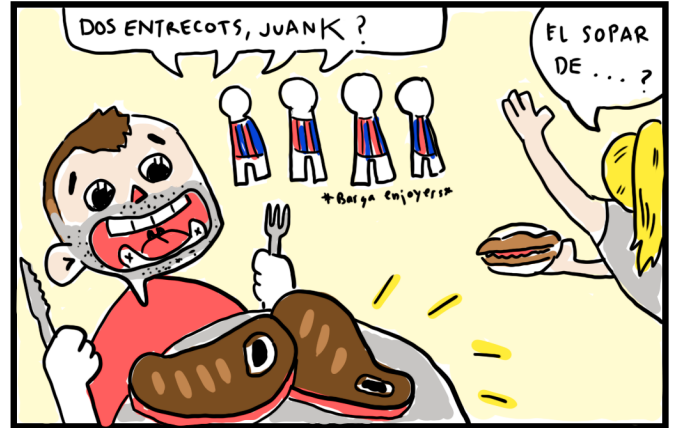
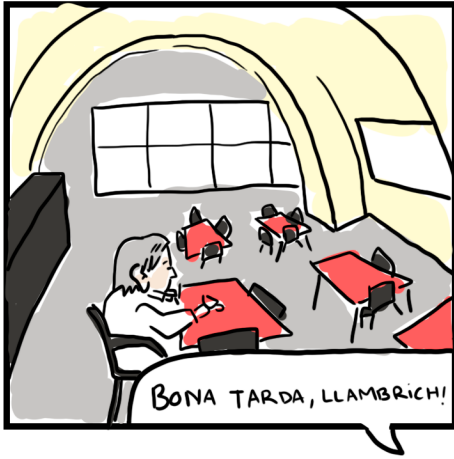
L'equip de canalla sabem que la nostra està preparada per aquest nou repte. Sabem que per a ells és un mur que han d'enderrocar. La colla ha d'estar al seu costat passi el que passi. La confiança se l'han guanyat a pols aquesta temporada.

“ L'equip de canalla sabem que la nostra està preparada per aquest nou repte. Sabem que per a ells és un mur que han d'enderrocar. La colla ha d'estar al seu costat passi el que passi.

”

UNA MANRESANA A ASSAIG

COMISSIÓ SOCIAL

Clàudia Tonda García

Cap de la social dels Bordegassos de Vilanova

EL JOVENT

La temporada ha sigut molt especial pel jovent de la colla, aquest any hem pogut créixer molt, i hem aconseguit ser un grup d'unes quaranta persones.

Hem pogut compartir la passió dels castells amb gent molt diversa, inclús desconeguda, i la gran importància i repercussió social que té el món casteller a la nostra ciutat.

Totes aquelles persones novingudes estem super contents d'haver trobat un grup social com els Bordegassos, on s'han sentit súper ben integrades i molt còmodes. Han fet que els castells passin d'estar en un segon pla a formar part d'una rutina molt important durant la seva vida quotidiana, per alguns d'ells fins i tot la seva segona casa.

Ha sigut una temporada de moltes oportunitats de cara als joves, un privilegi que poques colles es poden permetre. Ens han donat pas a la

confiança per demostrar que nosaltres som el futur de la colla amb el suport de totes aquelles persones veteranes que ens ajuden dia a dia amb l'aprenentatge i la tècnica castellera.

“ Ha sigut una temporada de moltes oportunitats de cara als joves, un privilegi que poques colles es poden permetre. ”

L'entrada d'aquesta gent nova amb energia i motivació pels castells ha fet que ens estrenem a totes les posicions clau pels èxits del futur i la feinada dels castells presents.

Tots nosaltres estem molt compromesos amb la colla, sempre intentem donar el 100% de

nosaltres a cada nucli, a cada pinya, a cada tronc, a cada plaça i a cada assaig. Dia a dia lluitem i ens comprometem per tenir l'oportunitat de participar en tota classe de proves.

Des del jovent volem donar les gràcies i l'enhorabona a la tècnica per la gran feina i la bona gestió, també donar les gràcies al gruix de la colla per acollir als nousvinguts d'una manera ideal i a la resta de joves per fer d'aquesta experiència un record familiar, on sempre podem tornar, on sempre serem a casa.

Per omplir les places de totes les ciutats de records de quan érem joves, i per trepitjar les nostres places amb orgull, amb castells on nosaltres hi érem. Per fer història. La camisa groc terrós sense escut i amb botons negres era, és i serà sempre part de la nostra vida.

“ Tots nosaltres estem molt compromesos amb la colla, sempre intentem donar el 100% de nosaltres a cada nucli, a cada pinya, a cada tronc, a cada plaça i a cada assaig ”

Jaume Pujol i Ramos

QUI ESCULL A QUI?

2 9 de juliol del 2023, Diada de les Neus a quarts de 8 de la tarda

Acabem de descarregar el 7d7, de sobte una castellera baixa del castell i sorprèn a tothom qui l'envolta, la plaça de la Vila plena de gom a gom aplaudint un castell que podríem anomenar no d'extrema dificultat, però tant fa... l'Aina quan toca de peus a terra envaeix l'emoció, aquella emoció dels grans moments de la teva vida, on res del que fas té coherència, res del que et passa té una explicació lògica i res del que diguis és mitjanament entenedor.

Són les emocions profundes que et porten al més enllà, sensacions només destinades a les grans ocasions, aquelles que potser voldries viure en intimitat, però que et veus obligat a compartir malgrat que potser no voldries, per timidesa o potser perquè no sabries que explicar del que estàs vivint. Hi ha moments escassos, molt puntuals de la vida d'una persona i absolutament íntims on perds el control de què fas, els grans moments els quals no saps si plorar o riure, però que la vegada et sents digne i orgullós de tu mateix i de qui ets.

No va ser el millor castell de la diada, ni de lluny, però tant fa, que importa, els sentiments personals sovint tenen més a veure amb arrels íntimes, amb emocions ocultes durant anys que el fet en si mateix.

“ Són les emocions profundes que et porten al més enllà, sensacions només destinades a les grans ocasions, aquelles que potser voldries viure en intimitat, però que et veus obligat a compartir malgrat que potser no voldries, per timidesa o potser perquè no sabries que explicar del que estàs vivint cada as-
saig ”

A l'Aina la va envair els records de quan era petita i darrere aquells ulls d'infantesa veia els castellers i les castelleres baixant d'aquelles torres imponents que amb la mirada d'una nena encara els feia molt més alts, tant que semblava que toquessin el cel. És el pensament d'un infant quan veu l'impossible al seu davant sense saber, sense ser conscient que l'impossible, algun dia és possible i esdevenir en una emotiva, íntima i màgica realitat.

L'Aina ve de Manresa, fins i tot molts dies després de l'assaig ha marxat cap a la capital del Bages perquè l'endemà treballava, podia haver escollit els Tirallongues, els Moixiganguers o la *totpoderosa*, Colla de Castellers de Vilafranca, però va escollir els Bordegassos, o... potser els Bordegassos la van escollir a ella...

Concurs de castells 2014, el Gerard vivia a Olesa de Bonesvalls, sentia atracció pels castells i a través del Sergi i la Mati va anar al concurs amb Els Bordegassos.

Mesos més tard ja va venir amb continuïtat i era admirable veure com després de l'assaig agafava la moto fes fred, calor, pluja o vent i enfilava rumb cap a Olesa per carreteres d'aquelles que fan mandra, molta mandra.

Amb els Bordegassos el Gerard s'ha anat transformant, de Gerard a l'Olesa i d'Olesa, al Pelut de l'Olesa.

El Pelut és un paio característic, pintoresc dels que criden l'atenció i no precisament per la seva simpatia, la primera impressió fa tirar enrere sota una barba poblada i una cabellera estrambòtica i desorganitzada, un aspecte de pocs amics, malcarat i rondinaire. Sobresurt un personatge extraordinari, noble, d'un cor immens que sota el gruix de la seva barba amaga un somriure de panxa contenta que encomana. El Pelut es fa estimar encara que a voltes fa tot el possible perquè això no sigui així.

Ell, conjuntament amb una cossa de luxe, la seva parella Àlex, i els seus dos petits bordegassos ha fet de la colla un dels seus *modus vivendi*, traslladant-se a viure a Canyelles amb tota la família per estar

més a prop de Vilanova i dels Bordegassos.

“ A l'Aina la va envair els records de quan era petita i darrere aquells ulls d'infantesa veia els castellers i les castelleres baixant d'aquelles torres imponents que amb la mirada d'una nena encara els feia molt més alts, tant que semblava que toquessin el cel. ”

Ell és originari de Barcelona on treballa. Entre Olesa i Barcelona tenia una pila d'opcions entre les colles de la capital del barcelonès o fins i tot de l'Alt Penedès. Colles, potser, més atractives i que li haurien donat més satisfaccions, però el Pelut i l'Àlex van escollir els Bordegassos... o potser els Bordegassos els van escollir a ells.

Fa anys un reconegut xocolater del Vendrell li va venir la seva filla, una nena que no aixecava un pam de terra, dient-li que volia fer castells. El Francesc tenia alguns amics a Bordegassos i va pensar que ho podria provar amb l'esperança que no li agradaria i li passaria aquell desig, suposadament passatge... més lluny de la realitat.

La Txell ha passat per totes les posicions possibles que una castellera pot fer per la seva edat, sent una peça fonamental i demostrant un caràcter i una fortalesa propis de les persones que deixen empremta. El seu somriure, la seva maduresa, la seva capacitat de lluita i de superació personal, les seves abraçades plenes de tendresa, el seu ja famós "gràcies, pinya!" que ha travessat fronteres, la seva personalitat han fet que cada dia ens l'estimem una mica més quan creiem que no podíem estimar-la més.

Gràcies a la Txell hem pogut conèixer al Francesc, una persona amb un cor enorme, entranyable, divertit on és impossible evitar un somriure quan

desagradable sensació que tot ens costa molt més que als altres i que la mala sort impera més que la bona sort, si és que en el món dels castells existeix la sort.

Potser per això celebrem els grans èxits com si s'hagués d'acabar el món, potser per això ho magnifiquem molt tot, potser per això somriem tant quan les coses ens surten una mica... només una mica bé.

De segur tots i totes nosaltres podem escollir colles que, en teoria ens garantirien més emocions, les tenim literalment a 4 passes, però potser és que nosaltres no hem escollit els Bordegassos. Els Bordegassos ens han escollit a cada un de nosaltres per poder fer castells al costat de persones com l'Aina, el Pelut, l'Àlex, el Francesc i la resta de la colla.

Una colla que sabem com ningú sobreposar-nos als mals moments i somriure. Una colla que sabem afrontar les situacions, patir, lluitar i de tant en tant celebrar rodejats de gent que estimes, gent que admires per com som pel que som, per qui som, pèl com som.

Som els Bordegassos, podem caure, però sempre estem aixecats.

“ Una colla que sabem com ningú sobreposar-nos als mals moments i somriure. Una colla que sabem afrontar les situacions, patir, lluitar i de tant en tant celebrar rodejats de gent que estimes, gent que admires per com som pel que som, per qui som, pèl com som.

Som els Bordegassos, podem caure, però sempre estem aixecats.

”

Fent castells des de 1971,
de grec terris,
sense escai i amb
botons negres

Joan Casanovas Campos

UNA MIRADA, UNA EXPRESSIÓ ÚNICA

La fotografia és un art. Cada fotografia té un procés de creació i una "obra final". Sembla que simplement en pitjar un botó les fotos arriben perfectes fins a l'Instagram de tothom.

Més enllà de les qüestions més tècniques a l'hora de disparar una foto; com que tingui una bona exposició, un enfocament correcte o una compensació ideal, també és necessària una mirada fotogràfica. Una mirada que consisteix a analitzar l'espai on estàs disparant i buscar el que tu vols transmetre a la foto final.

En el cas dels castells les fotos que sempre surten als àlbums o exposicions són les dels grans castells, aquelles que mostren una construcció humana fantàstica. Però quina és l'essència dels castells? Assolir el millor castell? O tot el procés fins a arribar-hi?

Considero que té més rellevància la feina de cada dia. De ser dia a dia als assajos muntant i desmuntant proves, fent i refent pinyes, aprenent nous conceptes, aprenent també, a gestionar

la muntanya russa d'emocions que puja i baixa setmana rere setmana. A vegades, emocions frustrants però moltes d'altres agradables. Bé, i com es plasma tot això a la fotografia? Sempre intento que no hi hagi nivells d'importància dins les fotografies. Tot i que l'enganeta sigui l'encarregada de coronar un castell no treu importància a cada casteller/a què diada rere diada es posa a les pinyes, o a les gralles i tabalers que són

imprescindibles per descarregar una construcció. També m'atreviria a dir que les captures durant el castell es comencen a fer avorrides perquè sempre acaben sent les mateixes. En canvi, quan paro un segon a fixar-me en les emocions que transmeten les cares de cada una de les persones, trobo en elles una expressió única. Una expressió que pot dependre de molts factors segons cada persona.

Txarango deia que "Viure no és estar viu, viure és l'actitud d'omplir la vida". Si ens paréssim tan sols un instant a mirar els ulls de les persones, comprendríem l'actitud que tenim d'omplir els moments que construeixen la nostra vida.

Sempre intento entendre que diuen els ulls de cadascun de nosaltres, intento comprendre el moment de la mirada i quan ja ho he entès premo el botó de disparar.

des de 1972, de groc terrós, sense escut i amb botons negres

AGRAÏMENTS:

Juan Luis Ruiz
Miren Diodati
Anna López
Joan López

Aina Sanz
Clàudia Tonda
Jaume Pujol
Joan Casanovas

Fotografia de la portada: Marta Recasens
Fotografies: Marta Recasens, Maite Gomà,
Cristian Muñoz, Joan Casanovas, Miren
Diodati

PATROCINADORS:

INFINITUMFEST

AMB LA COL·LABORACIÓ DE:

